

Interview met Jacqueline Streng, ontwerper Imps&Elfs.

Strak.

Jacqueline Streng komt graag op haar eigen zolder in de Amsterdamse Pijp. Een opslagplaats van stoffen, bandjes, knopen, speelgoed en kleren. Er liggen ook stapels boeken en tijdschriften. Een zwart-wit fotopocket met kinderportretten uit de jaren vijftig is momenteel favoriet. Ze heeft iets met klassieke vormen maar ook met de onhandige motoriek van een peuter. 'Een kind moet vooral zichzelf kunnen zijn. Een ontwerp is pas geslaagd als je eerst het kind ziet en daarna de kleren die het aanheeft.'

Waar ben je nu mee bezig?

'Met honderd dingen tegelijk. Zoals gewoonlijk. Winter 2004 ligt in de winkels, zomer 2005 in de showroom en ik zit midden in de winter van volgend jaar. Er zijn net een paar proefmodellen teruggekomen van het naaiatelier.'

En, tevreden?

'Nog niet. Je wilt een mooi overhemdje hebben en dan krijg je een stijf ding met rechte schouders en een rechte kraag. Het liefst zou ik zelf met de hand een collectie maken. Maar daar is geen tijd voor, dus maak ik platte tekeningen waar anderen proefmodellen van maken. Die trek ik eerst aan op een kind dat ik vervolgens laat bewegen. Ik speld wat stof weg bij de schouder, doe er een centimeter bij op de elleboog. Ik probeer dus zoveel mogelijk coupe aan te brengen, zodat je een driedimensionaal kledingstuk krijgt. Bij kinderen is dat niet gebruikelijk. Terwijl coupenaadjes in mijn opinie juist comfort geven. Ik vind zo'n wijd flapperig T-shirt minder lekker zitten dan een klein strak shirtje waarin je beweegt als in een maillootje.'

Waar komt die coupe vandaan?

'Eigenlijk vind ik een kind het mooist in zijn blootje. De holle rug, bolle buik en poppenhandjes: die dingen wil ik met mijn ontwerpen benadrukken. Ik wil niks verhullen. Een dik kind vind ik schattig om te zien. Dus die mag van mij strakke kleren aan. Voor kleine kinderen vind ik een laag heupbroekje leuk omdat die bolle buik er dan overheen komt. Of een strakke broek, zodat je goed kan zien: da's nog een luierkind. Schoudertjes. Die vind ik zo mooi, die wil ik benadrukken.'

Waar laat je je nog meer door inspireren?

'Door rommelmarkten! Door rare dingen die ik daar vind. Niet alleen kleren, maar ook lampen, spreien of een macramé-plantenhangertje. Op de Noordermarkt vond ik een Tiroler kinderjasje: een loden jasje met een geruite binnenkant, afknoopbare capuchon en een plooi op de rug. Fantastisch mooi ding, maar geen kind trekt het aan natuurlijk. Zo'n jas is veel te zwaar en kriebelt als een gek.'

Wat kun je met zo'n jasje?

'Ik ben altijd op zoek naar archetypes en die probeer ik opnieuw te definiëren. In de wintercollectie van 2004 zitten variaties op klassieke kledingstukken, zoals een overall en bomberjack. Een trenchcoat heb ik vertaald naar een getailleerd jasje van technisch doek met een knalvoering en fluorescerende knopen. Er is ook een wollen versie met onafgewerkte randen. Echt een jasje van deze tijd. Dat onafgewerkte, die raw edges, zijn erg in. Ik vind het luchtig en ongekunsteld overkomen. Je ziet meteen: dit is de stof.'

Wat heb jij met vroeger?

'Ik denk dat het nostalgische gevoel dat mensen bij hun jeugd hebben van groot belang is op het moment dat ze iets voor hun eigen kinderen kopen. Het is leuk om daarmee te spelen. Imps doet niet aan riedels en fratsen, maar een snufje romantiek kan best. Zolang je het maar mixt met sportief of stoer. Zo proberen we voor meisjes stoere jurken te maken. Niet zo'n lelijke standaardjurk met een plooirokje eraan. Voor een van mijn eerste jurken luisterde ik goed naar mijn dochters, destijds vijf en zeven. Toen heb ik, geïnspireerd op een motorjack, een motorjurk gemaakt. Met zo'n drukknop in de hals, elleboogstukken en allemaal drukkers aan de zijkant. Die konden ze dan openrukken en hun handen in hun broekzakken steken.'

Heb je herinneringen aan je eigen kinderklere?

'Tuurlijk. Ik ben de op-een-na-jongste uit een groot gezin en had een tien jaar oudere zus die goed kon naaien. Het meest trots was ik als zij iets voor me maakte. In de derde klas van de lagere school had ze een knalgroen jasje met rits voor me genaaid. Zoiets had niemand. Anders willen zijn dan de rest, dat was belangrijk voor me - maar ja, in de jaren zeventig op het platteland viel je natuurlijk al snel op.'

Wil je dat kinderen in Imps opvallen?

'Juist niet! Ik wil dat je eerst het kind ziet en daarna pas de kleren die het aanheeft. Een kind moet een kind kunnen zijn. Dat is altijd het uitgangspunt voor mijn ontwerpen geweest. Ik was er steeds van overtuigd dat die visie ook bij de consument aan zou slaan. Die is op zoek naar merken met een sterke identiteit en een eigen handschrift. Ons handschrift was vanaf het begin sober en ingetogen, wat niet wil zeggen dat je af en toe geen zin hebt om te schreeuwen. Het gaat hartstikke goed met Imps&Elfs; we hebben agenten in Engeland, Amerika en België. Nu begint voor mij het knokken. Ik heb altijd mogen beslissen hoe een collectie eruit ziet. Maar stel dat iets in Amerika niet goed loopt en een verkoper gaat eisen stellen?'

Hoe kun je bijzonder en vernieuwend zijn en toch groeien?

'Ik was toevallig gisteren in een winkel waar een jonge vader een volle zak Imps&Elfs stond af te rekenen. Wat sprak hem nou zo aan in deze wintercollectie? De felle kleuren! Terwijl we voorgaande seizoenen juist hele bedeesde tinten hadden. Ook de smaak van de consument evolueert. We moeten dus blijven verrassen en een goede verbinding maken met de actualiteit.'

Hoe doe je dat?

Door te kiezen voor bepaalde kleuren, materialen, prints, borduursels... Dat kan van alles zijn. In de new born-collecties spelen teksten een belangrijke rol. Woorden als smile, grow en life verwoorden de voornaamste bezigheden van een pasgeboren baby. De shirts met groot boy of girl erop deden het erg goed. Als je een baby krijgt, is het eerste waar je naar kijkt of het wel of geen piemeltje heeft. Dat zijn heel fundamentele dingen voor jonge ouders. Onze prints zijn geen platte illustraties. Ze hebben een duidelijke functie: geven kleren een gedachte mee. Work in progress.'

Geen lieve woordjes?

'Nee, want een baby is niet per definitie schattig. De ene dag wel, de andere dag niet. Daar komt ook de naam Imps&Elfs vandaan. Een imp is stout en een elf is lief. Daarom hebben we vanaf de eerste collectie ook 'ongewone' kleuren gebruikt. Bijvoorbeeld donkere tinten in plaats van dat eeuwige lichtblauw en roze. Deze winter combineren we grijs met geel, en aubergine met knalroze en felblauw. Want waarom moet alles met baby's altijd zo'n zoete toestand zijn? Ouders hebben de neiging er een roze wolk van te maken. Alle romantiek proppen ze in die babykamer. Ik zeg: laat het kind kijken naar pure dingen en niet naar omhulsels en versiersels.'

Dit artikel verscheen in 'MADE-BY Imps&Elfs', winter 2004.

MADE-BY

Amsterdam, oktober 2005